

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: PÆ' SIVENSAK

Citation: Aakjær, Jeppe: "PÆ' SIVENSAK", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 259. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid99758/facsimile.pdf>
(tilgået 20. marts 2024)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

Løft Faklen mod Loftets Fjæle
derinde i Smaamandens Hjem,
saa alle Skyggerne stjæle
sig bort til Helvedes Gjem!

Giv aldrig Pardon til det onde,
der sæder som Trøsk i Træ;
du sørke deri din Sonde
og bryde det over dit Knæ!

Du være den fattiges Værner,
du være den riges Ris!
Da fear du ej Ordner og Stjerner,
men bævende Læbers Pris.

10. 1907.

PÆ' SIVENS A K.

MED Pølseryg og Istervom og Nakken stiv
og Armen lagt i Bugt omkring et Jerseyliv,
med Mørskumspiben næsten til hans Kalveknær,
saa враfter frem Pæ' Sivensak, som danser der.

Saa værdig han røgter sin Polkerer-Dont,
som dansed han paa Toften med sin Rugsæk rundt;
se Sveden, hvor den drypper paa hans Støvlefæ'r!
Javist er det Pæ' Sivensak, som danser der.

Ved Væggen sidder hviskende hans Slægt paa Rad,
mens Guiver gynger bange for hans Hartkorns-Træ,
og Dansens Takter mases af hans Indad-Tæ'r
og drejer med Pæ' Sivensak, som danser dér.

Hans Skuldervrik, hans Nakkelold, hans Mund saa sur,
hans hovne Blik, hans Knappers Sølv, hans Tokas-Uhr,
det ringler, og det raaber højt til en og hver:
„Se, det er nu Pæ' Sivensak, som danser her!“

17*

Men inderst sidder Svimlen i hans Hjernekrog
og klaprer som med jærnbeslagne Kisteåag;
hans Øjne staar som Tudsens under Tordenvejr:
„Gud naade mig, Pæ' Sivensak, som danser her!“

En Skrædder sad i Krogen bag en Skjørtebræm,
og stak han under Dansen brat en Klumpfod frem;
og Folk sig rakte højt paa deres Støvlefe'r:
„Ah, Kors! det var Pæ' Sivensak, som trimled dér!“

14. 1907.

J E G G I K M I G U D.

JEG gik mig ud at vandre
for Grædefred at faa
saa fjer fra alle andre,
som ogsaa græde maa.

Jeg skrämmtes af en Stemme
og fandt en lille Bæk,
som ikke vilde skrämmme,
men bare vilde væk.

Knap hørte jeg dens Syngen.
når muntre Barndomsven,
fer Graad og Hjertetyngen
var stille vejret hen.

Ømt bad jeg Bækken vente
en ringe Dugfaldsstund;
et Kys jeg vilde hente
fra dens jublende Mund.

Men før jeg mærked Duggen
igjennem mine Knæ,
jeg hørte Bækkens Klokken
nu bag det næste Træ.